

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 6Csp/48/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419202485
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Salajová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2020:8419202485.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Zuzanou Salajovou v právnej veci žalobcu Y. právne zast. JAKUBIS&PARTNERS s.r.o., Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zast. Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, Piešťany, IČO: 47 234 679 o primerané finančné zadostučinenie vo výške 5 979,39 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému vo vzťahu k žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde 06. 08. 2019 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 5 979,39 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia a na náhradu trov konania.

2. Podanie žaloby odôvodnil tým, že medzi stranami sporu sa viedlo na tunajšom súde konanie pod sp. zn. 2C/172/2014, v ktorom žalovaný žaloval žalobcu o zaplatenie sumy 9 880,13 eur. V tomto pôvodnom konaní podal žalobca vyjadrenie, obsahom ktorého bolo vznesenie námietky premlčania celého práva, vznesenie námietky výšky ročnej úrokovej sadzby úveru, dôsledkom čoho sa takáto dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru prieči dobrým mravom a preto je podľa § 39 OZ neplatná a námietky, na základe ktorej je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Podaním doručeným súdu dňa 14. 10. 2015 žalobca zobrať žalobu späť v celom rozsahu a žiadal konanie zastaviť. Okresný súd Kežmarok uznesením zo dňa 05. 08. 2016 konanie zastavil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.08.2016. Rozsah porušenia jeho spotrebiteľského práva vyplýva z tohto uznesenia. Podľa platného znenia § 3 ods. 5 poslednej vety zák. č. 250/2007 Z. z., spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadostučinenie, pričom platné znenie normy žiadnu ujmu ani hrozbu ujmy nevyžaduje. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa, tak základ nároku na finančné zadostučinenie je daný. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odrádzajúcu, alebo aj relutárnu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Pri posudzovaní primeraného finančného zadostučinenia by mal súd prihliadnuť na všetky okolnosti veci, najmä na to, že znášal stav právnej neistoty. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, požadoval finančné zadostučinenie vo výške 5979,39 eur, ktoré zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný bezdôvodne obohatiť. Ďalej uviedol, že v pôvodnom konaní by súd nemohol priznať žalobcovi niektoré položky, a to aj vtedy ak by nárok nebol premlčaný z dôvodu, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Jednalo sa o položky : dlžné splátky (z dôvodu bezúročnosti a

bez poplatkov) v sume 1 100,45 eur, dlhy ostatné (zmluvné pokuty v sume 41,92 eur, zmluvná pokuta - zosplatnenie úveru /v rozpore aj s § 53 ods. 4 písm. k) OZ/ v sume 3 582,50 eur, prepis automobilu v sume 245,14 eur, poplatok externej agentúry v sume 502,45 eur a náklady spojené s predajom auta v sume 507,33 eur. Žalovaný sa tak chcel obohatiť o sumy, na ktoré nemal nárok. Mal za to, že takáto výška je odôvodnená charakterom zásahu do práv žalobcu. Poukázal na to, že na výšku primeraného finančného zadosťučinenia má vplyv aj skutočnosť, že žalovaný si voči žalobcovi uplatnil zjavne premlčané právo.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Vo svojom písomnom vyjadrení ďalej uviedol, že predpokladom uplatnenia inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia je to, aby aspoň potencionálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práva alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Zároveň v pôvodnom konaní sp.zn. 2C/172/2014 nešlo a aktívnu iniciatívu žalobcu, ktorý by v konaní uplatňoval porušenie svojich práv alebo povinností. Bol to naopak žalovaný, ktorý si uplatňoval dlžnú sumu z dôvodu, že žalobca neplnil riadne a včas povinnosti vyplývajúce ho zmluvy o úvere, nakoľko čerpal sumy 6 231,79 eur a uhradil len 660,03 eur. Nakoľko sám žalobca nesplnil poskytnutú istinu, primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 979,39 eur, ktoré si uplatňuje v tomto konaní je v absolútne neprimeranej výške. Zároveň mal za to, že uznesenie o zastavení konania nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv a povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Konanie vedené pod sp. zn. 2C/172/2017 súd zastavil z iniciatívy žalobcu, nedošlo však k žiadnej deklarácii porušenia práv alebo povinností. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia považoval za vrcholne neprimeranú, pričom hľadisko primeranosti je súd povinný v konaní skúmať a výšky primeraného finančného zadosťučinenia nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške, ako ujma, ktorá hrozila. Na základe vyššie uvedeného žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uplatnil náhradu trov konania.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami, spisom tunajšieho súdu sp. zn. 2C/172/2014 vrátane uznesenia o zastavení konania zo dňa 05. 08. 2016, písomnými vyjadreniami žalovaného, písomnými vyjadreniami žalobcu, výsluchom žalobcu, výsluchom zástupcu žalobcu, výsluchom zástupcu žalovaného, a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 2C/172/2014 súd zistil, že na návrh žalovaného bolo vedené konanie voči žalobcovi o zaplatenie sumy 9 880,13 eur s príslušenstvom. Uznesením č. k. 2C/172/2014 - 87 zo dňa 05. 08. 2016 bolo právoplatne rozhodnuté tak, že konanie zastavil, žalovanému priznal nárok na náhradu trov v plnej výške a vrátil žalobcovi krátený súdny poplatok. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01. 09. 2016.

V odôvodnení uznesenia súd uviedol, že dňa 14. 10. 2015 bolo súdu doručené podanie označené ako späťvzatie žaloby. Súd zaslal späťvzatie žalobného návrhu žalovanému na zaujatie procesného stanoviska. Žalovaný vo svojom podaní vyslovil nesúhlas so späťvzatím žalobného návrhu, a to z dôvodu, že žalovaný má záujem, aby vo veci bolo právoplatne rozhodnuté, t.j. aby žaloba bola zamietnutá, čo založí rei iudicata, teda prekážku právoplatne rozhodnutej veci a zabráni žalobcovi do budúca uplatňovať si voči žalovanému túto premlčanú pohľadávku, prípadne zabráni žalobcovi postúpiť takúto pohľadávku tretej osobe, ktorá by ju následne mohla opäť uplatňovať voči žalovanému. Z praxe je právnenému zástupcovi žalovaného známe, že žalobca následne postupuje pohľadávku rôznym zahraničným spoločnostiam, ktoré naďalej túto pohľadávku od spotrebiteľov vymáhajú. Je preto nevyhnutné, aby súd rozhodol v merite veci, keďže ide o pohľadávku premlčanú. Toto podanie doplnil žalovaný o rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co 917/2015 - 83 z 29. 01. 2016, v ktorom tento súd nepripustil späťvzatie návrhu na začatie konania. Napokon súd v bode 7. uznesenia uviedol, že po preskúmaní konania, ktoré späťvzatiu žaloby predchádzalo zistil, že v konaní nebolo začaté pojednávanie vo veci samej. Žalobca vzal teda žalobu späť skôr, než sa začalo pojednávanie. Z uvedeného dôvodu preto na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby neprihliadol a konanie v zmysle vyššie citovaných ustanovení zastavil. Proti predmetnému uzneseniu žiadna zo strán nepodala odvolanie, a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01. 09. 2016.

Následne uznesením zo dňa 24. 05. 2017, č. k. 2C/172/2014 - 92, súd uložil žalobcovi nahradiť trovy právneho zastúpenia právnenému zástupcovi žalovaného výške 2 021,78 eur, do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 06. 2017 a vykonateľnosť dňa 23. 06. 2017.

6. Žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 03. 03. 2020 nepoprel, že so žalovaným uzatvoril zmluvu, na základe ktorej mu bola poskytnutá čiastka 6 231,79 eur. V tom čase bol zamestnaný, mal stabilný príjem. Následne v roku 2009 prišla kríza a on prišiel o prácu. Po strate zamestnania svoju finančnú situáciu so spol. Home Credit neriešil a následne došlo k odobratiu motorového vozidla, pričom aj po odobratí vozidla bol vyzývaný k splateniu splátok vrátane penalizácie. Bol nezamestnaný v období od roku 2009 až 2011 a v tom čase bol jediným príjmom do domácnosti rodičovský príspevok, ktorý poberala jeho manželka. Suma, ktorú mal uhradiť žalovanému bola veľmi vysoká, keďže bol nezamestnaný, nemal dostatok financií na jednorazovú úhradu. A okrem tohto úveru mal aj iné úvery, ktoré zobral ešte pred uzatvorením úverovej zmluvy so žalovaným. Pokiaľ ide o ujmu, ktorá mu vznikla, bola to veľká ujma z psychickej strany. Báľ sa exekútorov, mal strach, že príde o bývanie, no dlh ani v tom čase nesplácal, nakoľko z rodičovského príspevku, ktorý bol jediným príjmom do domácnosti, to nebolo možné. Spoločnosť Home Credit ho ohľadom vymáhania dlžnej sumy nekontaktovala ani osobne ani telefonicky. Kontaktovali ho iba písomne upomienkami. V majetkovej sfére mu žiadna ujma nevznikla. Pokiaľ ide o výšku nároku, tak vypočítal ju na základe kalkulácie, ktorá je v žalobe.

7. Právny zástupca žalobcu vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 03. 03. 2020 uviedol, že na podanej žalobe v celom rozsahu trvá. Poukázal na skutočnosť, že zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie bola privedená spotrebiteľovi ujma. Žalobca si neplnil pravidelne svoje pohľadávky, avšak žalovaný bol pasívny v tom, že nechával márne plynúť čas a podal návrh dva roky po uplynutí doby, teda uplatňoval si premlčaný nárok. Zdôraznil, že žalobca v pôvodnom konaní bol aktívny, vzniesol námietku premlčania, a zároveň bol aj úspešný. K zastaveniu konania došlo z dôvodu zavinenia žalovaného, nie žalobcu. Výšku finančného zadostučinenia považoval za adekvátnu, pričom vychádzal iba zo samotnej kalkulácie žalovaného, ktorá je aj súčasťou žaloby. Dôrazne poukázal na to, že v predošlom konaní žalovaný reálne vyžadoval od žalobcu takmer dvojnásobnú sumu. Mal zo to, že žalobca utrpel jednak spoločenskú, ako aj emočnú ujmu a to počas obdobia, kedy žalobca a jeho rodina žili v neistote. Preto na základe vyššie uvedeného žiadal, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal náhradu trov konania. K vznesenej námietke premlčania, sa nevedel právny zástupca kvalifikovane vyjadriť, preto požiadal o odročenie pojednávania.

Na ďalšom pojednávaní konanom dňa 19. 11. 2020 právny zástupca žalobcu poukázal na svoje vyjadrenie doručené súdu dňa 18. 05. 2020. Rovnako ako v písomnom vyjadrení mal za to, že premlčanie začalo plynúť od doručenia uznesenia o zastavení konania, nakoľko predtým žalobca nemal vedomosť o tom, ako predmetné konanie skončí. Ďalej uviedol, že nie je relevantné, kedy sa čo žalobca dozvedel. Relevantné je konečné rozhodnutie. Mal za to, že až doručením uznesenia o skončení pôvodného konania, bolo pôvodné konanie skončené a akákoľvek skoršia činnosť žalobcu (v tomto konaní) by bola predčasná. Vtedy žalobca nemohol vedieť, ako konanie skončí, napriek tomu, že sa aktívne bránil, takže akákoľvek úvaha o subjektívnej premlčacej lehote je vylúčená, o čom hovorí aj zákon. Úspešný je spotrebiteľ až doručením rozhodnutia. Je jedno, či sa dostala kalkulácia do dispozície právneho zástupcu žalobcu alebo žalobcovi, dôležité je, kedy bolo doručené rozhodnutie o zastavení konania mne alebo klientovi.

Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktoré priznali primerané finančné zadostučinenie žalobcovi, spotrebiteľovi, aj v konaniach, ktoré skončili ich zastavením. V pôvodnom konaní žalobca dosiahol zastavenie konania po tom, čo podal kvalifikované vyjadrenie k žalobe prostredníctvom právneho zástupcu. Žalobca musel v pôvodnom konaní čeliť súdnemu konaniu, v ktorom mu hrozilo zaplatenie sumy. Zastavenie konania znamenalo pre žalobcu úspech, pretože nemusel zaplatiť predmetnú pohľadávku, vyplývajúcu zo spotrebiteľskej zmluvy, a bola mu priznaná náhrada trov konania. Ide o rozhodnutie sp. zn. 3Co/34/2019 z 11. 07. 2019. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/132/2019 z 28. 05. 2020, podľa ktorého bezdôvodné uplatnenie peňažného nároku nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Požadované finančné zadostučinenie je akosi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela žalobkyňa v dôsledku konania žalovaného trpieť, a je aj sankciou postihnutou žalovaného, ktorý závadne konal. Tieto rozhodnutia, ktoré sa týkajú zastavenia konania. Ďalej opätovne uviedol, že zákon nevyžaduje, aby vznikla akákoľvek ujma. Primeranosť vychádza z toho, o čo sa chcel žalovaný v prechádzajúcom konaní obohatiť. To v podanej žalobe bolo uvedené. Aj keby to nebolo premlčané, stále ten nárok je bez poplatkov a bez úrokov,

čo žiadali prejudiciálne riešiť v predchádzajúcom konaní, avšak bolo zastavené z dôvodu späťvzatia. Žalovaný sa chcel na úkor žalobcu obohatiť minimálne o 5 000 eur. Požiadal o odročenie pojednávania, aby sa mohol vyjadriť k podaniu žalovaného, ktoré bolo súdu doručené dňa 29. 10. 2020.

8. Právny zástupca žalovaného vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 03. 03. 2020 uviedol, že s podanou žalobou nesúhlasí a žiadal ju zamietnuť v celom rozsahu. Žalobu považoval za nedôvodnú, nakoľko nie je naplnená hypotéza podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže žalobca sa v pôvodnom konaní nedomohol ochrany svojich práv. To, čo je možné považovať za domoženie sa ochrany práv spotrebiteľa, je uvedené v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 389/2015. Najvyšší súd pokladá za domáhanie sa práv spotrebiteľa to, ak spotrebiteľ úspešne uplatní žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia, náhradu škody alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. V tomto prípade sa žalobca takýchto nárokov v konaní sp. zn. 2C/172/2014 nedomohol, a teda na základe uvedeného ust. nie je možné priznať primerané finančné zadosťučinenie. Pokiaľ ide o primeranosť finančného zadosťučinenia, tak uviedol, že žalobca je naturálnym dlžníkom Home Credit, kde dlhuje cca. 5 800 eur, pričom spoločnosť Home Credit v konaní pod sp. zn. 2C/172/2014 vyplatila žalobcovi sumu 2 021,78 eur na trovy konania. Tieto skutočnosti by mali byť zohľadnené pri vypočítaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia, keďže na spol. Home Credit už bolo pôsobené represívne aj preventívne. Teda nie dôvod na priznanie ďalšieho finančného zadosťučinenia.

Ďalej vzniesol námietkou premlčania, keďže sám žalobca pre výpočet výšky primeraného finančného zadosťučinenia uvádzal iba na základe kalkulácie finančného vyrovnanie, ktorá žalobcovi bola známa už vo februári 2014, a teda túto žalobu o primerané finančné zadosťučinenie mohol a mal podať už skôr ešte v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 2C/172/2014. Keďže tak neučinil a učinil tak až v roku 2019, mal za to, že uplynutím času stratil žalobca právo na podanie takejto žaloby. Pokiaľ ide o výpoveď žalobcu prezentovanú na pojednávaní, jeho slová o emočnej psychickej a spoločenskej ujme, považoval za prázdne, nakoľko nepredložil žiadne listinné dôkazy, žalobca súčasne nepreukázal žiadne vyhrážky zo strany žalovanej spoločnosti, nevedel sám špecifikovať výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Na základe vyššie uvedeného žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uplatnil si náhradu trov konania.

Na pojednávaní konanom dňa 19. 11. 2020 právny zástupca žalovaného opätovne uviedol, že uznesenie o zastavení konania je procesným rozhodnutím, ktorý nezakladá taký nárok na priznanie finančného zadosťučinenia. Mal za to, že začiatok plynutia premlčacej doby je rok 2014, kedy už žalobca disponoval, aj jeho právny zástupca, kalkuláciou dlžnej sumy, a teda vedel v tom čase, že mu vznikla nejaká ujma. Taktiež poukázal na skutočnosť, že žalobca mal dostatok času vyjadriť sa k premlčaniu. Zároveň uviedol, že súd na pojednávaní konanom dňa 03. 03. 2020 vyhlásil dokazovanie za skončené, pričom vo vyjadrení k námietke premlčania žalobca nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, preto nie je dôvod na odročenie pojednávania. Poukázal na svoje písomné vyjadrenie, ktoré bolo súdu doručené dňa 29. 10. 2020, ktorým žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a kde opätovne vzniesol námietku premlčania, mal za to, že žalobcovi žiadna ujma nevznikla a pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa vyžaduje úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností spotrebiteľom ako žalobcom na súde, čo splnené nebolo, nakoľko súd 1.inštancie uznesením o zastavení konania nerozhodol o porušení práv alebo povinností žalobcu (pozri rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. 02. 2019, sp. zn. 6Co/65/2018). Ďalej uviedol, že účelom priznania primeraného finančného obohatenia nemá byť na jednej strane len odradenia dodávateľa od nekalých praktík na jednej strane, ale na strane druhej nemá byť nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu.

9. Žalobca v záverečnom stanovisku, ktoré bolo tunajšiemu súdu doručené dňa 03.12.2020, uviedol, že nárok žalobcu nie je premlčaný, nakoľko premlčacia doba začala plynúť až od právoplatnosti rozhodnutia v pôvodnom konaní. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 26. 06. 2018, č. k. 7Co/34/2018 - 79, v ktorom odvolací súd uviedol, že až právoplatným ukončením konania vo veci sp. zn. 6C/62/2014 vedenej na OS Humenné bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. V súvislosti s výkladom samotného pojmu úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa poukázal na interpretačné pravidlo, podľa ktorého pri nejednom značnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa.

10. Žalovaný vo svojom záverečnom stanovisku doručenom súdu dňa 08. 12. 2020 opätovne poukázal na absenciu prvého predpokladu pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vyžaduje úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností spotrebiteľom ako žalobcom na súde. Žalobca žiadne konanie neinicioval, bol pasívnou stranou sporu a teda nespĺňa kritérium na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Taktiež výška primeraného finančného zadosťučinenia je neadekvátne aj s poukazom na skutočnosť, že žalobca čerpal úver v sume 5 979,39 eur, no uhradil len 660,03 eur. V súvislosti s primeranosťou a odôvodnenosťou primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. 09. 2020, sp. zn. 3Co/185/2019, kde odvolací súd uviedol, že zo samotného pojmu primerané finančné zadosťučinenie vyplýva nevyhnutnosť primeranosti vo vzťahu k porušenej povinnosti, preto aj samotné konštatovanie vyjadrené v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku, že úverová zmluva nezodpovedá § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru podľa § 11 tohto zákona, nemôže postačovať na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., bez splnenia ďalších podmienok, a to skúmania konkrétnych okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu, závažnosti vznikutej, resp. hrozacej ujmy, v znení okolností na strane oboch strán sporu, keďže primerané finančné zadosťučinenie má spĺňať funkciu účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, nakoľko finančné zadosťučinenie je nárokom, ktorým sa reparujú predovšetkým ujmy nemateriálnej povahy.... Na základe všetky skutočnosti uvedené v spore žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

11. Podľa § 296 CSP; spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

Právny zástupca žalovaného poukázal na skutočnosť, že súd už na pojednávaní konanom dňa 03. 03. 2020 vyhlásil dokazovanie za skončené. S poukazom na vyššie uvedené ustanovenie súd pripustil, aby sa žalobca vyjadril k podaniu žalovaného, ktoré bolo súdu doručené 29. 10. 2020 a ktoré do termínu pojednávania nebolo žalobcovi ani jeho právnomu zástupcovi doručené, nakoľko až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej spotrebiteľ môže označiť skutočnosti a dôkazy na obranu svojich tvrdení. Keďže doposiaľ nebolo vyhlásené rozhodnutie vo veci samej, spotrebiteľovi - žalobcovi sa umožnil vyjadriť. Žalobca reagoval doručením záverečného stanoviska, kde sa vyjadril k vznesenej námietke premlčania. Rovnako žalovaný ešte súdu doručil záverečné stanovisko.

12. Podľa § 3 ods. 1. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy 24. 09. 2008 (ďalej Občiansky zákonník) výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne

dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

13. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy; Tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

14. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka účinného od 05. 12. 2018, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

Podľa § 875v Občianskeho zákonníka, konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

15. Podľa ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, platného v čase uzavretia zmluvy 24. 09. 2008, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, platného v čase uzavretia zmluvy 24. 09. 2008, Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

16. Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3, používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách

17. Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

18. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom súd v predmetnej právnej veci aplikoval ustanovenie 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy zo dňa 24. 09. 2008, v znení platnom od 01. 07. 2007 do 31. 10. 2008, ktoré je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Predpokladmi pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a zároveň úspešný uplatnený nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z. z., ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne iných predpisov.

19. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 2C/172/2014 si žalobca úspešne uplatnil svoje práva, tým že sa v konaní aktívne bránil proti možnosti žalovaného získať zaplatenie sumy 9 880,13 eur s príslušenstvom. Na základe žalobcom vznesenej námietky premlčania, žalovaný zobral žalobu celom rozsahu späť, konanie žiadal zastaviť. Súd na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, ku ktorému súčasne došlo pred prvým pojednávaním, konanie zastavil, a to uznesením zo dňa 05. 08. 2016. Zároveň však súd vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným sa už nezaoberal náležitostiami spotrebiteľskej zmluvy a zmluvnými podmienkami, ani tým či boli porušené práva spotrebiteľa.

20. Podľa dôvodovej správy k § 54a Občianskeho zákonníka - zákona č. 343/2018 Z. z., účinného od 05. 12. 2018, zavedenie osobitnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv a ich zabezpečenia je reakciou na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/2016 - 60, zo 07. 02. 2018, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Inštitúty premlčania a preklúzie sú v zásade inštitútmi „jednoduchého práva“, je však namieste používať ich po zohľadnení a vyvážení všetkých hodnôt, ktoré sú dotknuté. Je nesporné, že je prípustné, aby zákonodarca robil „sektorové výnimky“ pri normovaní obsahu inštitútov súkromného práva s ohľadom na premlčanie či preklúziu, a pre určité typy právnych vzťahov nastavoval jednak rozdielne premlčacie doby (rozlišovanie medzi všeobecnou premlčacou dobou a osobitnými) alebo aj rozdielne právne následky pre nevykonanie práva v určitej dobe (preklúzia podľa § 504 Občianskeho zákonníka).

Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Predkladateľ je presvedčený, že po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet v zásade z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku. Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy je vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondícia, t. j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy

zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr.

Na účely zachovania právnej istoty účastníkov spotrebiteľských zmluvných vzťahov sa navrhujú aj prechodné ustanovenia, v zmysle ktorých sa nová právna úprava nebude aplikovať vo vedených konaniach o vymoženie práva zo spotrebiteľskej zmluvy, t. j. v súdnom, exekučnom alebo rozhodcovskom konaní, ktoré boli začaté na základe návrhu na začatie konania podaného pred dňom účinnosti tohto zákona.

21. V predmetnej veci žalovaný vzniesol námietku premlčania, preto vzhľadom na vyššie uvedené súd v prvom rade v danom spore skúmal, či voči žalovanému v konaní nie je uplatňovaný premlčaný nárok, ktorý už nie je možné vymáhať. Žaloba vo veci bola podaná na tunajšom súde 05. 08. 2019, pričom žalovaný namietal, že premlčacia doba začala plynúť od kalkulácie pre výpočet výšky primeraného finančného zadosťučinenia bola žalobcovi známa vo februári 2014, resp. od 16. 08. 20106, kedy sa dozvedel o zastavení konania a premlčacia doba tak uplynula dňa 16. 08. 2018. Súd v danom prípade sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že pre plynutie premlčacej doby platí 2-ročná subjektívna premlčacia lehota, nakoľko sa nejedná ani o náhradu škody ani o bezdôvodné obohatenia, ale platí všeobecná 3-ročná premlčacia lehota, nakoľko žalobca uplatnil právo na plnenie povinnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu. Zároveň začiatok plynutia premlčacej bol medzi stranami sporný. Súd má za to, že až právoplatným skončením konanie vo veci samej pod sp. zn. 2C/172/2014 Okresného súdu Kežmarok bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Uznesenie o zastavení konania č. k. 2C/172/2014 - 87 zo dňa 05. 08. 2016 nadobudlo právoplatnosť dňa 01. 09. 2016, teda 3-ročná premlčacia lehota uplynula dňom 01. 09. 2019. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná na tunajšom súde dňa 05. 08. 2019, teda v čase, kedy ešte neuplynula všeobecná 3-ročná premlčacia doba vyplývajúca z ust. § 101 OZ (obdobný názor vid' rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 7Co/34/2018 - 79 zo dňa 26. 06. 2018).

22. V ďalšom sa súd musel zaoberať a vyporiadať s ďalšou námietkou žalovaného, ktorou namietal, že uznesenie o zastavení konania je procesným rozhodnutím, ktoré nezakladá nárok na priznanie finančného zadosťučinenia. Namietal, že v prejednávanej veci podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobcom nebola splnená, keďže žalobca neuplatnil žiaden konkrétny nárok z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa, napr. nárok na náhradu škody, príp. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nakoľko žiadne práva žalobcu ako spotrebiteľa, priznané mu zákonom č. 250/2007 Z. z., porušené neboli, žalobcovi tak voči žalovanému nevznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. O žiadnom porušení spotrebiteľských práv žalobcu nebolo súdom v konaní pod sp. zn. 2C/172/2014 právoplatne rozhodnuté, čím nie je splnená zákonná podmienka „úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľských práv spotrebiteľom“. Zastavenie konania v spore o plnenie z úveru nebolo založené na porušení spotrebiteľských práv.

23. Súd preto zisťoval základ uplatneného nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie, či za úspešné uplatnenie porušenia konkrétnych práv žalobcu, resp. povinností žalovaného, možno považovať vznesenie námietky premlčania spotrebiteľom v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 2C/172/2014.

24. Podľa ustálenej súdnej praxe pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj určenie neprijateľnosti konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve, ale aj námietkou v rámci svojej ochrany proti dodávateľovi uplatnenému nároku, že boli práva spotrebiteľa pri zmluvnom vzťahu porušené alebo neboli dodržané (boli porušené) povinnosti dodávateľa.

25. Vo vzťahu k tomuto vymedzeniu aktívnej ochrany spotrebiteľa je potrebné vyhodnotiť charakter námietky premlčania, ktorú vzniesol spotrebiteľ v konaní Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 2C/172/2014. Námietka premlčania bola spotrebiteľom ako žalovaným vznesená ako procesná obrana proti uplatňovanému nároku dodávateľa na zaplatenie 9 880,13 eur, keď skutkovo vo svojom písomnom

vyjadrení zo dňa 11. 09. 2015 tvrdil, že žalobca v súlade s úverovými podmienkami dňa 22. 05. 2009 pristúpil k zosplatneniu zmluvy. Žalobca si mohol svoje právo na súde uplatniť už 23. 05. 2009, najneskôr však 23. 05. 2012. Vzhľadom k tomu, že žalobca podal žalobu na súd dňa 13. 02. 2014, teda po uplynutí premlčacej doby, žalovaný vzniesol námietku premlčania celého uplatneného nároku. Ide o hmotnoprávnu námietku spôsobujúcu oslabenie práva protistrany, keď premlčaním nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný. Nárok oprávneného trvá naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevymáhateľným. Námietka premlčania je efektívny postup pri obrane dlžníka proti hrozbe, že po neúmerne dlhej dobe si veriteľ uplatní svoje právo. Obranou dlžníka vo forme účinne vznesenej námietky premlčania sa súd zaoberal v konaní vedenom na OS Kežmarok sp. zn. 2C/172/2014 ako otázkou primárnou, bez ohľadu na dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu - dodávateľa na zaplatenie sumy 9 880,13 eur. Vznesená námietka premlčania spotrebiteľom si vyžadovala vykonanie jednostranného dokazovania na zistenie včasnosti uplatnenia nároku dodávateľom. Akékoľvek dokazovanie alebo právne posudzovanie uplatneného nároku, ktorý je premlčaný, je neehospodárne. Ďalej je potrebné uviesť, že v pôvodnej veci súd iba na základe konštatovania o premlčaní dodávateľom uplatneného nároku, konanie zastavil a už sa nezaoberal náležitosťami zmluvy a zmluvnými podmienkami, pretože primárne bola posudzovaná námietka premlčania, na ktoré žalobca v podaní doručenom súdu dňa 11. 09. 2015 poukázal.

26. Za tejto procesnej situácie, ktorá nastala v konaní Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 2C/172/2014 neboli preukázané žalobcom ako spotrebiteľom podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., keď neboli zistené okolnosti porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. ani iným zákonom. Spotrebiteľ dosiahol úspech v pôvodnom spore len procesnou obranou vo forme vznesenej námietky premlčania, ktorá bola základom pre rozhodnutie súdu o zamietnutí nároku pre jeho neuplatnenie včas. Žaloba nebola zamietnutá pre nedôvodnosť uplatňovaného plnenia (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 17CoCsp/20/2020 - 182 zo dňa 18. 08. 2020). Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

27. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa druhého odseku tohto ustanovenia ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V danom prípade bola žalovaný v konaní úspešný v celom rozsahu a preto mu súd vo vzťahu k žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.